

„Novi Čas“ izhaja:

ob četrtek popoldne.

Rokopisi naj se pošiljajo [do srede
zjutraj na uredništvo v Gosposki
ulici št. 6, drugo dvorišče.

Odgovorni urednik: Anton Šinigoj.

Tiska „Narodna Tiskarna“ v Gorici.

NOVI ČAS

„Novi Čas“ stane:

za celo leto 4 K
„ Nemčijo 5 „
„ ostale dežele 6 „
„ posamezne štev. 10 vin.

Oglasi po dogovoru.

Upravništvo je v Gosposki ulici št. 6
drugo dvorišče.

Lastnik: Konsorcij „Novega Časa“ v Gorici.

Papež Benedikt XV.

Čudovite reči se razvijajo pred našimi očmi. Narodi in države skušajo vničiti ali vsaj oslabil. Drugi druge. Vse na svetovna vojska na tla; neizmerno žrtev zahteva od ljudi; kar so lepega in velikega napravili ruši, nova dela onemogočuje, povsod pa širi bojazen in skrbi radi temne in težke bodočnosti. Iz vsega tega nemira, razdiranja in pobijanja pa se vzdiguje pred strmečim svetom vedno višje moč in vpliv papeštva in papeža v Rimu.

Mislili so sovražniki katoliške cerkve, da papeštvo izgine samo po sebi, kakor hitro bi mu vzeli Rim. Vzeli so mu res Rim l. 1870, toda v svojem pričakovanju so se motili popolnoma. Papeštvo ni izginito. Ostal je papež v svoji lastni jetnik, brez države, brez vojaštva, brez svetnih sredstev, brez svetnega sijaja! Ostalo mu ni prav ničesar, po čemur se povsod drugod ceni in meri moč in oblast. In vendar se je vpliv papeštva vedno bolj dvigal pod Pijem IX., Leonom XIII. in Pijem X.

Tako je po Evropi vihrala bojna nevihta, da se med poročili o bojih med različnimi sovražniki skoraj niti opazila ni važna sprememba v Rimu, ko je 20. avgusta umrl nepozabni Pij X. ter bil na njegovo mesto izvoljen Benedikt XV. Tiho in skromno je novi papež nastopil svojo vladavost. Pogledal je po Evropi; srce se mu je streslo ob slikah, ki jih je tu videl: kri v potokih; vničena nešteta mlada življenja; solze sirot in vdov; mirno delo prekinjeno; sadove težkega truda potepane in vničene. Eno silno željo je občutil pri tem; napraviti mir!

Zaklical je vladarjem in voditeljem narodov, naj mirujejo. Niso se mu odzvali.

Vnovič je pred Božičnimi prazniki poskusil vojskujoče se države pregovoriti, da bi o Božiču, prazniku miru, mirovali tudi orožje. Zaman je bil tudi ta poskus.

Toda sv. Oče je poskušal naprej! Če ni že mogoče pripraviti narodov do tega, da odloče svoje krvavo orožje, naj se saj način vojske omili.

Vplivu in ugledu potrpežljivo delujočega papeža je uspelo vzeti vojski mnogo ostrosti. Tako se je predvsem omogočila zamenjava žensk in otrok v vojnem ujetništvu. Toda papež je svoje blagonsno delo neumorno nadaljeval. Pred kratkim je, izvršujoč svoj samaritanski in mirovni program, ki ga je bil o Božiču razvil pred kardinalskim kolegijem, vsem vojskujočim se državam poslal poziv, da privojuje v zamenjavo vojnih ujetnikov in težko ranjenih, ki niso več sposobni za vojaško službo. Njegov plemeniti nasvet so povsod rade volje sprejeli.

Gorica, pravo slovensko mesto.

(Iz spominov starega Goričana.)

L. 1863 je izdal slovenski pisatelj P. Hitzinger, župnik in dekan v Postojni »Domač koledar slovenski za navadno leto 1863«. V tem koledarju beremo po gornjim naslovom nekaj zgodovinskih podatkov o Gorici ter o prebivalstvu in narodnosti v Gorici l. 1863. Tam se glasi:

»Imena Gorice ni spremenil ne Italijan ne Nemeč toliko, da bi se mu ne znala slovenska korenika. Kakor imé, tako je začetje tega mesta slovensko, in tako tudi še njegov sedanji značaj po večjini ostaja slovenski. Po besedah nekterih nekdanjih pisateljev bi se utegnilo soditi, da je v tej strani starodavni čas stala neka Norija; pa gotovega se o tej reči ne da spoznati. Gorica se po tem imenu v pisnih pervikrat bere še le l. 949, vendar se kaže, da je mesto že takrat zadosti veljavno bilo, ker je imelo premožne stanovce. L. 1001 je cesar Oton III. polovico Goriškega mesta dal patriarhu Janezu IV., polovico pa Verihenu, furlanskemu knezu. Krog l. 1120 se pervikrat bere lastni goriški knez, Majnard v bratom Engelbertom; od tedaj je Gorica imela dolgo lastne gospode, ki so dobili tudi

Če bodo tisoči in tisoči pohabljenih težko ranjenih, bolnih vojakov vseh vojskujočih se narodov vrnjeni ljubeznivi negi svojih družin, potem bo šla hvala za to papežu v Rimu.

Ves svet daje svetemu očetu najiskrenejšo hvalo in se z občudovanjem ozira kvišku k modremu in dobrotnemu Benediktu XV., ki neumorno vrši svoja blagodejstva.

V čudovitem sijaju je zažarela podoba papeževga in papeštva! Iz Vatikana se svitajo prvi mirovni upi v teh dneh najstrašnejše vseh vojsk, ki je nad pol sveta in nad celo krščanstvo prinesla pogubo in uničenje.

In glej! Države, ki bi pred kratkim še smatrale za poniževalno, imeti stika z Rimom, so začele v Rim pošiljati svoje zastopnike, da obnovijo z njim diplomatske zveze. Anglija pošilja svojega zastopnika v Rim; Francija, ki je menila, da bo papeštvo strla, se trudi sedaj, da s papežem obnovi zveze. In naenkrat stoji papež, glavnik katoliške cerkve, kot edini steber, ki se nanj ozirajo po miru hrepenče oči po vojski trepih in krvavečih.

Govorite danes s komurkoli hočete, vsakdo, tudi najbolj zagrizeni nasprotnik cerkve in katoličanstva, bo vzdihnil: »Oh, da bi poslušali papeža! Da bi papež napravil mir!...« i. t. d.

In delo sv. Očeta bo imelo uspeh! On se ne zanaša na človeško diplomatsko delo. Njegovo mirovno orožje je molitev.

Mirovni nagovor sv. Očeta.

Dne 21. jan. je zbral sv. Oče okrog sebe svoje kardinale in jih nagovoril. Sv. Oče pravi, da je sklical kardinalski konzistorij, da bi z vredno slovesnostjo poskrbel za izpraznjene škofoje, med katerimi jih je nekaj važnih. »Predvsem pa, — je izjavil sv. Oče, — ne morem drugače, kakor da Vam, častiti bratje, ki ste tukaj zbrani, z ozirom na združevalno vez, ki Vas veže z nami in ki po pravici delite z nami misli in skrbi, vnovič v Vaša srea vlijemo one tesnobe, o kateri veste, da stiska naše srce. Žal, da odhaja mesec za mesecem, ne da bi se niti od daleč zbudilo upanje, da bo ta tako nesrečna vojska, ali pravzaprav krvi prelivanje skoro končalo. Pa če nam ni dano, da bi pospešili konec te šibe, vendar moremo lajšati njene boleste posledice. V ta namen smo se doselej v resnici, kakor veste, kolikor je bilo mogoče, trudili in se bomo tudi v prihodnje, v kolikor bo to zahtevala potreba. Brez dvoma je posebno dolžnost rimskega škofo, ki je od Boga postavljen za najvišjega razlagavca in variha večne postave, da razglša, da ni nikomur dovoljeno iz kakršnega si že bodi vzroka kršiti pravičnost, in zato razglšamo brez ovinov, ko vsako krivičnost, ki se zgodi

drugod posesti po Istrii, Krajini in Korotanu, so tudi nekaj časa bili koroški vojvodi. L. 1500 je umrl poslednji goriški knez Leonard, ter je Gorico zapustil cesarju Maksimilijanu I., in od tedaj tista ostaja avstrijskim vladarjem v oblasti. Od l. 1751 je v Gorici nadškofijstvo vstavljeno, ker je papež Benedikt XIV. akvilejski patriarhat odpravil.

Gorica stoji na levem bregu dereče Soče, v prijazni rodoviti ravnini, obdana z vinskimi griči; nad mestom se kaže na višavi grad, nekdanji sedež goriških knezov, pod gradom je veliki terg. Travnik imenovan. Mesto se loči v staro goranje, in v novo spodnje mesto; zraven je še dvoje predmestje, Placuta in s. Rok. Med stavbami je znamenita stolna cerkev s. Hilarija in Tacijana, ki jo je kneginja Katarina začela zidati l. 1365, in je bila dovršena l. 1400; posebno lep pri tej cerkvi je veliki kor. Fara je bila tukaj še pred l. 1334, ko je Henrik Vendenberski za župnika bil postavljen; prvi nadškof pa je bil ondi l. 1752 Karol Mihael grof Atemski. Razun té cerkve ste še farne s. Ignacija v mestu, in s. Vida pred mestom, in podfarne s. Andreja in s. Roka. Dalje sta v mestu dva samostana, očetov kapucinov in uršulinaric, ste tudi dve bolnišnici, usmiljenih bratov in usmiljenih sester. Zmed družih stavb so znamenite, nadškofova palača, deželna hiša in vojaško

na tej ali oni strani, glasno ubojamo in obzaljujemo. Toda niti primerno, niti koristno bi ne bilo papežev avtoriteto vlačiti naravnost v spore vojujočih se strank. Vsak, kdor premisli in presodi, ne more drugega kakor spoznati, da mora biti sv. Stolica v tem velikanskem boju, pa naj to še v tako veliki skrbi, — popolnoma nepristranska. Ker je Pontifex romanus (najvišji rimski duhovnik) prvi namestnik Jezusa Kristusa, ki je za vse ljudi in vsakega posebej umrl, mora z enakimi čustvi ljubezni objemati vse bojevnike. Ker je nadalje skupni oče vseh katoličanov, ima med bojevniki obeh taborov veliko število otrok, za katerih blagor mora enako in brez razlike poskrbeti. Zato je potrebno, da on v njih ne vidi njihovih posebnih interesov, ki jih ločijo, ampak skupno vez vere, ki jih dela brate med seboj. Če bi mi ravnali drugače, bi niti na noben način ne koristili stvari miru, ampak bi — kar je še hujske — sejali odtujenje in sovraštvo proti veri in bi mir in notranjo slovo. Cerkev izpostavili težkim pretresom. Če tedaj ne držimo z nobeno stranjo, vendar velja naša skrb obema enako, ko posamezne stopnje te vojske s skrbjo zasledujemo, ki je tem večja, ker se imamo bati, da silovitost napadov preseže vsako mero. Naravno je, če se naše misli neprestano obračajo tja v ono stran, kjer je med sinovi opaziti najbolj globoko ljubezen in spoštovanje do skupnega Očeta vernikov in o tem priča tudi, v kolikor se to nanaša na belgijsko ljudstvo, pismo, ki smo ga pisali kardinalu nadškofu v Mechelnu. V njem apeliramo na čustva človečanstva na one, ki so prestopili meje nasprotnih narodov in jih rotimo, da zasedenih ozemlj ne opustošijo v večji meri, kakor to brezpogojno zahtevajo razlogi vojaškega reda in kar je še bolj važno, da se brez dejanske potrebe ne žalijo čustva prebivalstva glede najdražjega; hiš in služabnikov božjih, pravic religije in vere. Kar se tiče onih, ki vidijo svojo domovino od sovražnika zasedeno, umevamo popolnoma, kako težko jim je biti podložnim tujemu gospodstvu, pa vendar si ne želimo, da bi jih njihovo hrepenenje, zopet dobiti neodvisnost, gnalo k temu, da bi ovirali vzdrževanje javnega miru in tako svoj položaj še znatno poslabšali.

Drugače pa, moji častiti bratje, ne smemo vsled dejstva, da nas s toliko težo težita trepet in skrb, izgubiti poguma; nasprotno, čim temnejša se kaže bodočnost, s tem večjim zaupanjem se hočemo bližati prestolu milosti, da izprosimo usmiljenja in milosti in dobimo primerne olajšanja za naše srce.

Sv. Oče je končal, poudajajoč potrebo, da se v vstrajni in ponižni molitvi obračamo k Gospodu, dobro pomneči, da ni brez božje volje mir zapustil sveta.

poslopje. Deželnih vredov ima tukaj svoj sedež okrožno predstojništvo za goriško knežijo, in okrožna sodnija. Učilnih naprav ima mesto zadosti; bogoslovsko učilnico s semeniščem, višji gimnazi in realko, zraven več ljudskih šol. Kar se tiče obertnije, Gorica je ne pušča v nemar, ima fabrike za usnje, svilo, rozolj, posodo in drugo.

Stanovavcov se zdaj šteje na 14.000, vmes je več kot polovica Slovincov, nekaj je Nemcov, drugi so Italijani in Furlani. Po takem se Gorica še zmiraj sme za slovensko šteti, dasiravno bi jo en del njenih stanovavcov rad vso poitalijančil.

Blizo mesta na prijaznem griču v Kostanjevici je samostan očetov frančiškanov; tisti so l. 1811 semkaj prišli namesti karmelitov, ki so bili tukaj l. 1649 vpeljani. Poprej pa je bil v mestu frančiškanski samostan pri cerkvi sv. Katarine, ki ga je sv. Anton Paduanski l. 1226 vtemeljil. Dalje od Gorice pa je sloveča božja pot pri cerkvi Marije Device na Sveti gorici; ta božja pot je bila znana že pred l. 1376, sedanja lepa in velika cerkev pa je bila dovršena in posvečena l. 1544; očetje frančiškani so ondi imeli samostan od l. 1565 do l. 1786.

Take so bile tedaj razmere v Gorici pred pol stoletjem. Drugič zopet nekaj starih zanimivosti.

Bog dopušča, da se ljudje sami, ki so vse svoje misli obrnili na posvetne stvari, z medsebojnim pokončevanjem kaznujejo. »Pridružili so se pa še drugi dogodki, ki silijo ljudi, da se uklonijo pred mogočno božjo roko, kakor oni zadnjih dni, čigar grozo in žalost vemo vsi.« Sv. Oče priporoča zasebno in javno molitev, in vabi k slovesni zadostilni službi božji, ki je za celo Evropo določena na dan 7. februarja in za ves ostali katoliški svet na 21. marca. Sv. Oče je naznanil, da se bo prve daritve sam udeležil v Petrovi baziliki, in je končal z željo, da bi po priprošnji prečiste Device bilo dano svetu, da se mir v Kristusu vrne vanj in se za stalno naseli med človeštvom.

Molitev za mir.

Sv. Oče je za ta dan molitve sestavil posebno molitev za mir, ki se bo molila med drugimi molitvami 7. febr. Zjutraj po farni maši se izpostavi Najsvetejše ter se moli psalm »Miserere« — usmili se nas... Najsvetejše bo izpostavljeno ves dan. Češčenja in molitev naj se udeležujejo osobito otroci. Zvečer naj se moli sv. rožni venec in molitev za mir, ki jo je sestavil sv. Oče. Nato skupna molitev litanij vseh svetnikov s prošnjami križevega tedna in s kolekto za mir. Slednjič blagoslov.

Sv. Oče opominja vernike, naj porabijo to priliko, da sprejmo sv. zakramente; zato podeljuje vsem, ki opravijo sv. spoved, gredo k sv. obhajilu ter se udeležijo omenjenih pobožnosti, ali sploh enkrat ta dan nekoliko molijo pred sv. Rešnjim Telesom, popolni odpustek.

Molitve sv. Očeta za mir se glasi:

»Potrti vsled bojnih strahot, ki pretresajo ljudstva in države, se zatečemo, o Jezus, z največjim zaupanjem k Tvojem ljubeznipolnemu Srcu. Vzdihujoči te prosimo, o usmiljeni Bog, dokončaj to bridko poizkušnjo; hrepenече pričakujemo, o knez miru, da nam čimprej podeliš naš mir.

Tvoje Srce je nekoč izlivalo ljubezen na ta svet, da bi izginila vsa nesloga in vladala le ljubezen med ljudmi. Ko si bival na zemlji, si imel najnežnejše sočutje za vse naše človeške potrebe. O, naj se torej tvoje Srce usmili tudi v tej za nas tako težki, s strahom in sovraštvom prepojeni uri!

Usmili se vseh mater, ki trepečejo skrbi za svoje sinove; usmili se vseh družin, ki pogrešajo gospodarjev; usmili se uboge Evrope, ki jo tlači tako huda poizkušnja!

Navdahni vladarje in ljudstva z mislijo miru, dokončaj krvave boje narodov, priženi ljudi, da se spravijo in si dajo poljub miru, saj jih je pobratila cena tvoje krvi. In kakor si nekoč apostolu Petru, ki je klical na pomoč: »Gospod, reši nas, potaljamo se!« poln ljubezni odgovoril s tem, da si potolžil vihar na morju, tako usliši dobrotljivo tudi zdaj naše zaupljive prošnje ter dodeli, da zavlada na razburjeni zemlji zopet mir in tihota.

O preblažena Devica! V vseh pretresljivih poizkušnjah si pomagala, pomagaj tudi zdaj nam, varuj nas, reši nas! Amen.

Svetovna vojska.

Bojl z Rusi.

Na naši fronti ob Nidi in Dunajcu se bijejo večinoma le artilerijski boji. Naše topničarstvo je tudi pret. dni rušilo z uspehom ruske postojanke. Sedaj je v Galiciji in na Poljskem vsled snežnih zametov manj bojev.

Dne 7. t. m. je pognala naša artil. Ruse in njihovih postojank vzhodno od Zakliczyna. V nadaljnem poročilu generalnega štaba še pa zopet poroča v novih uspehih naše artilerije. Zahodno od Tarnowa so Rusi sredi decembra na posameznih točkah prekoračili Dunajec in se ustavili na zahodnem bregu reke. Neko veliko pristanišče, katero so napravili za opiralnico svojih postojank, je naša artilerija izpremenila v razvaline. Nato so se Rusi pričeli umikati v razdalji kakih 600 metrov. Nek naš infanterijski oddelek je iz-

rabil za Ruse zelo kritičen trenutek in je izpadel iz svojih strelskih jarkov ter za sledoval umikajočega se sovražnika. Ujel je več sto Rusov ter došel končno do reke, kjer so naši saperji razrušili ruski vojni most. Ostanek ruskih čet, ki je še ostal na zahodnem bregu Dunajca, je na tem delu brez zveze z vzhodnim bregom. Če se Rusom ne bo kmalu posrečilo popraviti mostu, kar bo naša artilerija gotovo poskušala preprečiti, proti precejšnjim ruskim četam uničenje.

Na Pruskem in na severnem Poljskem so Rusi pridirali nekoliko časa. Pri Gumbinu se jih Nemci odbili. Boji so se vršili tudi na desnem bregu Visle pri Lipnem.

Pred Varšavo se vrše manjši boji. Obe vojski sta dobro utrjeni. Nemci na posameznih točkah napredujejo.

V Bukovini so naše čete vrgle Ruse daleč nazaj. Naši so zavzeli kraj Kirlibabo. To je velik uspeh.

V Karpatih so naši vrgli Ruse na posameznih krajih nazaj. Dne 23. in 24. t. m. so naši vjeli 1050 Rusov.

Proti Francozom in Angležem.

Tu se bijejo živahni in hudi boji. Pri La Bassee so Nemci premagali Angleže. V Argonih so Nemci vzeli Francozom več strelnih jarkov.

Najnovejše poročilo se glasi:

Berlin, 27. (Kor.) Wolffov urad poročja: Veliki glavni stan, 27. januarja:

Pri Neuportu in Ypernu so se vršili le artilerijski boji. Pri Cuinchy, jugozapadno od La Bassee, si je sovražnik poskušal zopet osvojiti včeraj zvečer izgubljene pozicije. Prizadevanja so bila brezuspešna. Napad se je razbil v našem ognju. Že včeraj naznanjeni boji na višinah pri Craonne so imeli popoln uspeh. — Francozi so bili pregnani iz višinskih pozicij zapadno od La Crente. Fme in vzhodno od Husterbize in potisnjeni na južno pobočje višinskega ozemlja. Več oporišč v širini do 1400 metrov je bilo osvojenih od Saksoncev, 865 neranjenih Francozov ujetih, uplenjenih 8 strojnih pušk, ena pionirska zaloga in mnogo drugega materiala. Južno od Sv. Mihiela so zavzele naše čete neko francosko oporišče.

Protinapadi Francozov so bili brezuspešni. V Vogezih je visok sneg, ki ovira naše operacije.

Nemški zrakoplovi nad Angleško. — Pret. teden so nemški zrakoplovi pripluli nad Angleško in vrgli 80 bomb. Ubitih je 60 oseb, ranjenih 200, škoda ogrotna. Poleta se je baje vršilo 6 Zepelinovih zrakoplovov.

Morska bitka med Angleži in Nemci.

Dne 24. t. m. dopoldne je prišlo v Severnem morju do bitke med 4 nemškimi oklopnimi križaricami, katere so spremljale štiri male križarice in dve flotili torpednih čolnov, in med angleškimi bojnimi silami, ki so hile šteje 5 bojnih ladij, več malih križaric in 26 torpednih rušilcev. Angleško brodovje je po treh urah 70 morskih milj sevezahodno od Helgolanda prekinilo boj in se umaknilo. Po noročilih se je na angleški strani potopila ena bojna ladja in ena torpedovka, od nemških ladij pa križarka Blücher. Vse ostale nemške bojne sile so se vrnile v luke.

Angleži pa taje, da bi se bila potopila kaka njihova ladja.

Pozivni razglas.

Na podlagi Najvišje zaukazanega sklica cele c. in kr. ogrske črne vojske se pozovejo na črnovojno službovanje z orožjem, ako se na prebiranju spoznajo, da so sposobni za to:

1. V letih 1891 rojeni črnovojni zavezanci, ki so bili na naboru ali na popreksušnji spoznani za nesposobne za orožje ali so bili do 31. dne julija 1914 l. po vnovičnem zdravstvenem pregledu odpuščeni iz skupne vojske, vojne mornarice, deželne brambe ali orožništva.

2. V letih 1895 in 1896 rojeni črnovojni zavezanci in

3. tisti v letih 1878, 1879, 1880 in 1881 rojeni črnovojni zavezanci, ki so — ne da bi bili prej v avstrijsko-ogrski monarhiji zavezani vojni dolžnosti — dosegli avstrijsko ali ogrsko državljanstvo šele po 31. dnevu decembra tistega leta, v katerem so dovršili 33. leto starosti, in jim, ne kraté njihove črnovojne dolžnosti, ni bilo treba priti na nabor.

Na prebiranje niso dolžni priti:

a) Tisti, ki opravljajo že sedaj — tudi brez orožja — in sicer vsaj od 10. dne januarja 1915 l., pri črni vojski zvezanih korporacijah pa od 26. dne oktobra 1914 l., črnovojno službo ali sicer vojaško službo, dokler so v tem razmerju,

b) zdravniki (doktorji medicine),

c) vojaški gazisti v pokoju in v razmerju izven kluzbe, potem vsi, si so služili pri vojakih in uživajo državno preiskrbe.

d) osebe, ki nimajo ene noge ali ene roke, ki so slepe na obeh očeh, ki so gluhoneme, bebaste in sodno preglašene za blazne, umobolne ali slaboumne, ako se ni itak že doslej izreklo, da so oproščene na umu in taki, ki imajo božjast, vsi ti, ako je na prebiranju predložen zadeven ukaz.

Seja širšega odbora Slov. kršč. soc. Zveze v Gorici se vrši dne 11. febr. 1915. ob 10. uri dop. v prostorih Gosposka ul. 6. Te važne seje naj se blagovolijo udeležiti zastopniki včlanjenih društev! Sklepi seje so obvezni za vsa društva. Zato se je udeležite v obilem številu!

Zračni pozdrav nekaterih Goričanov iz obleganega Pzemisla.

Deželni poslanec g. dekan Iv. Rojce je pret. teden prejel iz obleganega Pzemisla potom zračne pošte vojno poštno dopisnico, v kateri nekateri goriški rojaki pozdravljajo g. dekana in ga prosijo, naj pozdrave izročil njihovojcem. G. poslanec je o tem obvestil vse svojece onih naših rojakov. Dopisnico je pisal g. Franc Cernic iz Rupe. Dopisnica se glasi:

»Prosim, da sporočite našim družinam, da smo živi in zdravi na naslove: Jožefa Prinčič iz St. Ferjana 158; Vincenc Batistič iz Mirna; Franc Markočič, Slapnik 8, p. Dolenje; Leopolda Zuljan iz Kozane 21.

— Sporočite na gorenje naslove te pozdrave! Ostanite z Bogom!«

Novice.

† **Ludvik Šonc.** Korte pri Piranu: Tu je preminul po kratki in mirni boleznini naš splošno priljubljeni g. župe - upravitelj Ludvik Šonc, rojak iz Tomaja na Krasu. Blagopokojnik je bil rojen 7. januarja 1875, v mašnika posvečen 1. 1899. Služboval je v raznih istrskih krajih, kjer je tudi izvršil svoje požrtvovalno duhovniško službo. Bil je izredno uslužen in skrajno vzgleden duhovnik, ki je tudi svoj poklic, vzorno vršil. — Blagopokojnik ostane vsem v trajnem spominu. R. i. p.! Velemenjeni družini Šončevi naše iskreno sožalje!

Nagle smrti je umrla v Mirnu pretečeni petek zvečer gospa Alojzija vdova Faganeli roj. Stanič, znana krčmarica in posestnica stara 46 let; sestra odvetnika dr. Staniča. Isti dan zjutraj bila je na gradu pri spovedi in pri sv. maši. — Njen pokojni soprog Iv. Karol Faganeli je umrl tudi pred 11 leti nagle smrti v Gorici na ulici.

Smrtna kosa. Umrl je v Gradcu kobarški zdravnik dr. Več. Pokopali so pret. petek vrtnarja nadškofijskega vrta Josip Grudina.

Naš prestolonaslednik pri nemškem cesarju. — Naš prestolonaslednik Karl Franc Jožef je 20. t. m. bil v Berlinu pri nemškem cesarju. — Za njim je odšel v Berlin naš novi zunanji minister Burian.

Cesar pohvalil skrb za ranjence. Cesar je 17. jan. sprejel v avdienci zastopnika avstrijskega Rdečega križa Trauma. Cesar je pohvalil delovanje Rdečega križa za ranjene vojake in se zahvalil prebivalstvu, ki je z darovi pospeševalo delovanje v korist ranjencev.

Ranjeni in bolni vojaki v Gorici. Na novo došli: Angel Kravos od 97. pešpolka, Ivan Stabon, Edvard Moser, Henrik Podberšič, Peter Gall, Jakob Cidin, Anton Zingl, Stefan Mavrič, od 27. polka. Pirtošek od 3. polka, Alojzij Rest od 7. polka, Josip Hauswirt od 11. polka, Ivan Mihelič, Rihard Škrider, 20. lovskega bataljona, Anton Šrener, Blaž Verden, Ivan Tomažič 7. pešpolk; Anton Caneva, Alojzij Mavrič, Anton Bregant, Žiga Stabile, Josip Mučič, Jos. Windegger 27. pešpolk, Dominik Brak 97. pešpolk, Marjo Kirschen, 27. pešpolk, A. Mervic, 47. pešpolk, Lucijan Roman, 8. lovskega bataljona, Angelj Brandolin, 97. pešpolk. N. Črničoj in Adam Donda obojnega straža, Anton Zupančič, E. Pušaret, Mihael Jenčič, Josip Margon, Franc Jerletič, Marko Orešek, Jurij Pichler, Ignac Höfer, Anton Siljan, črnovojniki; Ivan Nelišek, Angelj Corbatto, Ivan Markezan, žendarmerski asistenti; Avgust Poljšak, Ivan Dornik, Peter Tarlač, 17. pešpolk, Ivan Huber, narednik 47. pešpolka; Jakob Hrobat, Alojzij Majcen, narednik, Fran Gardinal, Josip Zorzetič, G. Prinčič, 27. pešpolk, Just Peršič 87. pešpolk.

Gibanje ljudstva v Kanalu v leta 1914. Rojeni je bilo 72, deklic 40, dečkov 32. Umrla jih je 46, možkih 25, ženskih 21. Od teh je bilo 27 otrok. Najstarejši je bil Lavrencij Bajt, star 97. let in 8 mesecev. Porok je bilo 7. Sv. obhajil je bilo 22.410. Padlo je v vojski baje 6 iz naše dekanije, gotovi pa le 3, ranjenih je dve tretjini. V vjetništvu so 4

Pogrešani vojaki planinci: Že od začetka vojske pogrešajo vojaka 27. dom.

polka, 11. komp. Franca Orel iz Šmarji pri Ajdovščini. Kdor bi kaj vedel o njem, naj sporoči njegovi ženi Viktoriji v Šmarje. — Janez Rafael Berce, trobentač 6. komp. 27. dom. polka, je od 12. oktobra ne da od sebe nobenega glasu. Baje je obolel. Toda domači ne vedo o njem nič. Kdor bi o njem kaj vedel, naj sporoči očetu Antonu Berce v Dornbergu št. 228. — Ivan Kristančič iz Šmartna v Brdih je služil pri 7. komp. 27. dom. polka. Zadnjič je pisal 8. sept. Od tedaj o njem ni sledu. Kdor o njem kaj ve, naj sporoči materi Jožefi ali bratu Antonu Kristančič, Šmartno 44, p. Kojsko.

Po 6 mesecih prvo pismo! Viktor Turel iz Dol. Vrtojbe je služil pri 97. pešpolku. Šel je takoj izpočetka na bojišče, odkoder pa ni bilo o njem nobenega glasu več. Žena je pretila za njim nebroj solza, misleč, da je nien mož že davno mrtev. Včeraj pa je v svoje veliko veselje dobila pismo od moža, ki je ruski vjetnik. — Tudi Ant. Jarc iz Dol. Vrtojbe 9, ni pisal dolgo. Imeli so ga za mrtvega. Pred 10 dnevi se je tudi on oglasil iz Niša kot srbski vjetnik. To naj tolaži one, ki so v skrbeh za svojece.

Slovenski grobovi na bojiščih. Padel je na južnem bojišču, ko je stal na straži v gozdu Jagodnja dne 24. oktobra 1914. Matija Zajec iz Pluženj pri Otaležu. Bil je vzgleden krščanski mladenič. Ni zahajal po krčmah, ampak bil zelo priden in varčen, kar priča njegova zapuščina. — Zalostim starišem naše sožalje! Kot vojna žrtev je padel tudi Alojzij Mlakar iz Masore, ki zapušča vdovo in nepriskrbljene otroke. Vzorni krščanski mož gotovo uživa plačilo pri Bogu.

Padel je 15. dec. na severnem bojišču četovodja pri 97. pešpolku Jožef Gorkič iz Dol. Vrtojbe. Ko je v boju malo dvignil glavo, da pogleda za svojimi ljudmi, ga je zadela kroglja v glavo. Bil je takoj mrtev.

V celovški bolnišnici se nahaja g. Jožef Mermolja iz Dol. Vrtojbe, brat g. Ivana Mermolje. Pri Dunaju mu je kroglja predrla desno nogo skozi koleno in levo stegno. Bil je v vseh bojih od začetka. —

Iz ruskega vjetništva sta se oglasila poročnik 47. pešpolka g. Tomo Šorli, nofar v Podgradu, in odvet, koncipijent dr. Marušič. Nahajata v Slobodsku, gubernija Wiatka. Poročata, da sta zdrava. —

Iz ruske Sibirije pobegli vojni vjetniki. Iz vjetniškega tabora v Krasnojarsku je pobegnilo 140 avstrijskih in nemških vojni vjetnikov. Imeli so orožje in pobili stražo.

Prodaja ovsa prepovedana. Zaloge ovsa, ki jih še imajo kmetje in trgovci, se odslej ne smejo prodajati zasebnikom, marveč se morajo spraviti za vojno upravo, če bi jo rabila za vojaške potrebe. Vojaška uprava plačuje oves po najvišji ceni (23 K 50 v), tako da pri tem ne trpi nobeden kmet škode, ker ne more za višjo ceno nobenemu zasebnemu kancu prodati svoje zaloge ovsa.

Odlikovani vojaki domačih polkov. Srebrno kolajno za hrabrost I. vrste so dobili: narednik Jožef Kren od 47. pešpolka, rezervni kadet Peter Šipfer od 87. pešpolka; dragonec Franc Zotter od dragonskega polka št. 5; četovodja Franc Bazzafolli od poljskega topničarskega polka št. 8 in korporal Franc Riner od gorskega topničarskega polka št. 3. Srebrno kolajno za hrabrost II. vrste so dobili: praporščak Henrik Štebic, četovodja Jožef Gorjup, Karl Salcer, Franc Til, dragonec Ivan Jerelec, vsi dragonskega polka št. 5 in kodporal Alojzij Krpan od poljskega topničarskega polka št. 8.

Junaštvo naših polkov. Iz seznama odlikovanj v naši armadi je razvidno, da so se posebno polki 3. armednega zbora izkazali z junaštvom v boju proti sovražniku. Na prvem mestu je glede odlikovanj častnikov celovški (7.) polk (47 odlikovanih častnikov), potem mu sledila 87. z 41 in 47 z 11 odlikovanimi častniki. Dragonski polk št. 5. ima 15 odlikovancev-častnikov in je med dragonskimi polki na 3. mestu glede števila odlikovanj. Med lovskega bataljoni, ki spadajo v 3. zbor, je med vsemi lovskega bataljoni na prvem mestu 20. lov. bataljon z 21 odlikovanci, sledijo mu bataljoni št. 9 s 16 odlikovanci, št. 8 s 14 in št. 7 z 11 odlikovanimi častniki. Saperski bataljon št. 3. je med saperskimi četami z 9 odlikovanci na prvem mestu, med pionirji pa bataljon št. 3 z 8 odlikovanci na 7. mestu. Poljski topničarski polk št. 7 je v tej stroki na prvem mestu med 14 polki z 12 odlikovanci na petem mestu in težka havbična divizija št. 3 na drugem mestu med vsemi divizijami. Slovenska hrabrost se je torej v tej vojski odlikovala ter bila odlikovana.

Ureditev prostosti poštne za vojaške osebe. C. kr. poštno ravnateljstvo v

Trstu naznanja: Prostost poštne za pisemske pošne pošiljke na vojaške in na morebiti prideljene civilne osebe oziroma od njih za časa vojne se omeji s 1. februarja t. l. izključno na pisemskopoštni promet z vojskujočo armado. Pisemskopostne pošiljke na vojaške osebe in morebiti prideljene civilne osebe izven obsežja vojskujoče armade se morajo tedaj primerno frankovati.

Če mrtvi vstajajo... Po nekem mestecu se je razširila žalostna vest, da je padel na bojišču rezervni stotnik, ki je bil v mestu zelo znan in splošno priljubljen. Ondotni list je prinesel srčen, lep nekrolog (posmrtnico) v katerem so bile ocenjene vse dobre lastnosti rajnekega. Čez par dni dobi uredništvo sledeče pismo: »Ves ginen sem ravnokar prečital meni posvečeni nekrolog. Zdaž šele vem, kaj sem storil. — Stotnik N. N., sedaj ranjen.«

Pozdrav Vipavcev iz Amerike. Prejeli smo iz Collinwooda, Ohio, pismo nekaterih ondi se nahajajočih rojakov iz Vipavske doline. Med drugimi nam piše naročnik: Že od meseca maja nisem dobil nobene številke »Novega Časa«. Ravno danes 19. decembra pa smo zopet prejeli eno številko. Vsi smo bili veseli, ker že dolgo nismo dobili nobenega lista iz starega kraja. Tu nas je 12 fantov, samih Vipavcev iz Sv. Križa in Vel. Zabelj. Pošljite nam če je mogoče vse številke odkar je vojska... »Novi Čas« se je vedno boril za slovensko stvar. Želimo, da bi se tudi sedaj, da Slovenci pridemo do svojih pravic... Kar nas je tu vojakov, bi vsi radi šli v vojsko, a sedaj ni mogoče...«

Pozdravljamo svoje rojake onkraj morja z željo, da bi naša slovenska domovina — prav tako kakor tudi oni žele — po sedanjih bridkih skušnjah grozopolne vojske bila deležna lepše bodočnosti. Saj jo gotovo zasluži, ker višino vsi Slovenci v stari priznani svoji zvestobi svojo dolžnost.

Sneg v Trstu. Včeraj je v Trstu cel dan snežilo.

Sneg v Gorici. Sinoči so začele v Gorici naletavati prve snežinke, ki pa so kmalu izginile. Danes zjutraj pa je med veliko burjo začelo tako veselo mestu, da je bilo kmalu vse belo. Snežilo je polagoma danes dopoldne. To je prvi letošnji zimski dan, ko je bilo nam Goričanom dano, hoditi po snegu.

Bankovci po 2 K se lahko zamenjajo. Ljudje se pritožujejo, da so novi 2kronski »bleki« vsi že raztrgani. Naznanja se, da se raztrgani bankovci v vsaki banki lahko zamenjajo za nove.

Mraz sneg in dež po svetu. Na Dunaju so 18. t. m. imeli 10 stop. mraza. — V Krakovu je 16. t. m. bilo 5 st. mraza. V Karpatih je padal sneg. V Petrogradu je začela zmrzavati reka Neva. Dne 12. jan. so imeli tam 21 stop. mraza. V Moskvi je mraza 5 do 18 stopinj; v Kijevu 5 do 9, v Varšavi 1 do 3, na Kavkazu 5 do 10 stop. V Sibiriji se je začela navadna sibirski zima. V Omsku imajo vsak dan 15 do 31 stop. pod ničlo; v Tomsku od 14 do 35 stopinj; v Irkutsku imajo celo od 43 do 50 stopinj mraza. Luka v Vladivostoku je zamrznila. Na Balkanu je srednja zima, vsak dan deži in sneži. V Belgiji dežuje, na Francoskem pa so nalivi.

Zopet velik potres. Vse potresne opazovalnice so včeraj 27. t. m. od 2h do 3h čez polnoči ugotovile velik potres, ki je bil nekje v južni Italiji ali pa na Balkanu. Doslej se še ne ve kraja potresa, ki je bil precej močan.

Nov potres v Avezzanu. Dne 21. t. m. se je zemlja v Avezzanu zopet potresla. Nekaj zidovja se je zopet podrlo. — Tudi na Grškem je bil potres.

Potres na Westfalskem. Iz Dortmundu poročajo da je bilo 25. t. m. zvečer ob 8. uri 17 minut je bilo čuti v enem delu mesta močan potresni sunek, kateri je povzročil nekaj škode na več poslopih in na nekem spomeniku. Ni še dognano, ali gre za pravi potres, ali za po kakem drugem vzroku povzročeno tresenje.

Pegasti legar v Avstriji. Uradno poročajo: Dne 26. t. m. je zaznamovati naslednje slučaje pegastega leoarja: 7 v Gradcu, 128 v Talerhofu, 70 v Knittelfeldu, 7 v Wagni, 34 v St. Mihaelu, 1 v Celoveu, 33 v Volšpersu.

Koze v Avstriji. Uradno poročajo: Od 17. do 23. januarja je obolelo na kozah v avstrijskem državnem ozemlju 237 oseb. Na Dunaju jih je obolelo 125, v Knittelfeldu 11, v St. Mihaelu pri Ljubnem na Štajerskem 6.

Vjeti primorski rojaki na Ruskem. V zadnjih seznanih izgov smo čitali imena tehle naših vojakov-rojakov, ki se naha-

ajajo v ruskem ujetništvu; Batistič Franc, 27. domobranski polk, 1. nadomestna stotnija, iz Solkana; Devetak Mihael, 27. domobranski polk, 8. stotnija; Marinič Ivan, 27. domobranski polk, 4. stotnija; odi 97. pešpolka so ujeti v Rusiji; Draščič Alojzij, 5. stotnija; Grbec Anton, 10. stotnija; Gorjan Ivan, 4. stotnija, Jakin Rudolf, 6. stotnija; Ivan Korenič, 2. stotnija; Muznik Josip, 5. stotnija; Pregelj Vinko, 5. stotnija; Primec Ivan, 12. stotnija; Udovič Ivan, 5. stotnija; Volarič Ivan, 15. stotnija; Žagar Alojzij, 5. stotnija.

Prisilna rekvizicija žita. Madžarska vlada je zapovedala prisilno rekvizicijo žita in to z motivacijo, da se še kljub vsemu trudu ni moglo dobiti na trg vsega žita in moke, ki se nahaja v deželi, pa da je zaradi tega potrebno v splošnem interesu izvršiti prisilno rekvizicijo žita. Sama rekvizicija sestoji v tem, da država zapleni in plača žito, ki ga najde in da ga potem na pravičen način razdeli tako, da ga more vsak toliko dobiti, kolikor ga rabi. Ker nima vlada za tako delo sposobnega uradništva, ker so za to potrebni ljudje, ki so temu veščji, zato bo poklicala v teh slučajih vlada na pomoč nameščence velikih bank, ki bodo vršili to delo skupno z njenimi uradniki, vendar pa banke ne bodo imele pri tem nobene koristi, ker vodi vse to neposredno država. Vse žito, ki bo rekvirirano, pripada poljedeljskemu ministertvu, ki bo z njim razpolagalo z oziranjem na potrebe cele dežele.

Tudi na nemškem so sklenili, da bode država prisilna potem zasegla vse žito po zalogah in potem razdelila po občinah v razmerju s številom prebivalstva.

V šali ustrelil lastno sestro. Dne 20. t. m. je sedel posestnikov sin Jožef Mulej iz t. Lovrenca v Prežinu na Štajerskem s svojo sestro Nežo v sobi neke posestnice. Neža je vprašala brata, kaj bi storil, če pridejo zdaj tatje ali Srbi, nakar potegne brat revolver iz žepa, nakar meri na sestro, rekoč: »Vsakega bi ustrelil!« Po nesreči se orožje izproži in Neža Mulej se zgrudi mrtva na tla. Kroglja ji je skozi brado vdrla v glavo.

Po čem je bil na Kranjskem živež 1. 1728. V Valvazorju se bere: Tedanji deželni upravitelj grof Strassoldo, vicedom grof Thurn in pa deželni predsednik N. so izdali razglas (po naročilu cesarja Karla VI.), da morajo oblasti dežele zabraniti vsako podražjenje živil povodom prihoda Njeg. Veličanstva cesarja v deželo Kranjsko. Kazen za prekoračenje, tej odredbi priložene takse (tarifa) je bila zaplenba kupljenih oziroma na prodaj postavljenih živil. Taksa navaja sledeče cene živil, potrebnih cesarskemu dvornemu spremstvu: 1 divji petelin 2 gld., 1 star zajec 45 kr., 1 mlad zajec 34 kr., 1 ključač 5 kr., 1 divlja raca 12 kr., 1 prepelica 5 kr., 1 par tolstih kopunov 2 gld., 1 par nepitanih kopunov 1 gld. 25 kr., 1 stara gos 24 kr., 1 mlada gos 15 kr., 1 pitana raca 15 kr., 1 pit. kokoš 17 kr., 1 par piščancev 9 kr., 1 par pitanih golobov 14 kr., 1 malo slabejše 34 kr., 1 funt jelenjega mesa 12 kr., druge vrste jelenjega 9 kr., 1 funt srne ali divje koze 12 kr., 1 funt slanina (stare) 9 kr., (nove) 7 kr., 1 funt žnavca 12 kr., surovega masla 12 kr., deset jajc 3 kd., 1 cent ščuke 30 gld., 1 cent postrvij 50 gld., krapov 25 gld., 100 rakov (najlepših) 4 gld., srednjevelikih 2 gld., majhnih 1 gld. 8 kr. — Danes gotovo ni nobene gospodinje, ki bi si ne želela nazaj časov, ko se je za tri krajcarje dobilo 10 jajc in za 17 krajcarjev pitana kokoš!

Zadnji pozdravi materi. Četovodja lovskega bataljona F. Palovec je pisal s severnega bojišča pismo, v katerem pravi med drugim: V okopih živimo kakor zveri v brlogu. Podnevi in ponoči prežimo na sovražnika in drug drugemu ne pustimo zaspati, zato si pa s pokanjem pušk kratimo čas. Pri tej zabavi marsikateri izgubi svoje življenje. Novinec Martin Vesoljak z Gomilskega bi bil smel po polnoči v jarku zaspati. Pa srce mu ni dalo pokoja; namesto da bi se vlegel k počitku, je pisal svoji materi in ji želel srečnejše božične praznike. Pisma še ni dokončal, ko ga zadene v glavo sovražna krogla in mu v hipu ugasne življenja luč... Pismo sem poslal njegovi materi. Dne 20. decembra smo njega in osem drugih slovenskih mladeničev položili v hladno zemljo, kjer uživajo večni počitek po hrabrem boju... Med njimi je tudi novinec Mohorčič iz Sežane. Pripeljal je bil na naše obvezovališče svojega tovariša, ki je bil v nogu ranjen in mu še skuhal kavo; ko se je vračal v okope, ga je šrapnel zadel v trebuh ter je bil na mestu mrtev. Pijonirji so na grobu napravili krasen brezov križ, jaz sem pa vanj vrisal imena mrtvih junakov.

Železniška nesreča. Dne 25. t. m. je na postaji Schmitz blizu Brna na Moravskem zadel delavski vlak v tovorni vlak, ker ni delovala signalna naprava. Tri osebe so ubite, več ranjenih.

Izvoz lesa v Italijo je za nekaj časa preprečevan, na kar se opozarjajo vsi lesni trgovci in drugi interesenti.

Iz pisem naših junakov.

Pozdrav „Novemu Času“ s francoskega bojišča.

80 frankov nagrade na vsako glavo naših topničarjev.

Prijatelj in naročnik »Novega Časa« Anton Janež iz Zatočina, ki služi pri motorni bateriji na francoskem bojišču, piše:

»Vsem Slovincem in posebno naročnikom »Novega Časa« pošilja najlepše pozdrave rojak, ki se nahaja pri težkih trdnjavskih možnarjih. Naši možnarji so strah naših sovražnikov; nam pa so v največje veselje, ker rušijo sovražniku njegovo najmočnejše trdnjavsko zidovje. Najbrže vam še ni znano, kaj je proti nam ukrenil sovražnik. Dne 3. januarja so v francoskem in angleškem taboru razglasili, da dobi 80 frankov kdor ubije ali vjame enega od naše baterije. Če ravno nas je le malo, vendar smo vsi skupaj vredni čez samo mi od naše baterije. Tu vidite, da naši sovražniki čutijo, da smo mi in naši 30.5 cm. možnarji kot črv, ki se zajde za njih vrsti.

Obenem naznanjam, da bi rad bral »Novi Čas«. Močno bi me veselilo, posebno, ker ga tudi doma bero naš očka. Še en pozdrav iz teh daljnih krajev! Bog živi naš dom in cesarja! Na svidenje!«

Božja služba v grmovju tik pred sovražnikom.

Poddesetnik 27. črnovojniškega polka Valentin Humar, doma iz Banišče, piše z južnega bojišča 20. jan.:

»Naznanjam Vam, da smo prišli v ki je precejšnje mestece. Hodili smo več dni. Tu bomo imeli nekoliko počitka; koliko bomo počivali, sami ne vemo. Hudo smo zdelani. Morda bomo tu en teden ali dva. Potem se vrnemo na bojno polje. Toda tega se nič ne bojimo, samo Bog naj nam dodeli zdravja ali srečno smrt!

Ta teden smo imeli naša kompanija na bojnem polju sv. mašo. Sovražnik je med vso mašo streljal na nas, a nobenega zadel. Duhovnik; ki je imel tudi nagovor, je dejal: »Vidite tu Božjo roko! Dva tisoč korakov od sovražnika imamo mašo in pridigo in hvala Bogu - nič se ni zgodilo.« In res! Maša s pridigo je trajala eno uro in pol tam na gmajni, med hrastovjem in grmovjem. Sovražnik strelja iz daljave 2000 korakov, a niti eden ni bil ranjen. Še enkrat Vas pozdravim vse skupaj! Z Bogom!«

V vojski se naučimo ljubiti Boga in ceniti svoj dom.

Lepo pismo je pisal domov svoji ženi na Ajševico Ant. Velikonja, črnovojnič, iz daljne Bosne dne 16. oktobra.

»... Doslje je še dobro, samo daleč od doma sem na bojnem polju, a tudi še daleč od sovražnika. Prosite Boga za srečno zmago. Daj za sv. mašo za moje rajnike. Dostikrat sanjam od njih. Pa zato ne bodi v strahu. Kar nam Bog da, sprejmi mo za dobro. Dobro si zapomnite moje nauke, da bom zadovoljen, ko pridem domov. Če boste vredni, Vam Bog da, kar si želite. Njegova roka je vsemogočna.

Vozili smo se sem 3 dni in 3 noči. Boga hvalim, da mi je dal videti toliko po svetu. Srečni smo in več ko srečni, da nam je dal tako lepe domove, ki jih nismo vredni. Da bi vi videli, kako narodi živijo tu in kakšne domove imajo. Znal bom sedaj bolj ceniti svoj dom in hvaliti Boga iz dna duše, da nam je dal, kar imamo. Več je vreden za me moj dom ko vsi ti kraji. To življenje in ti ljudje se ne da popisati.

Dosedaj ne kaže nič nevarnega. Še vedno smo zadaj. Molite in prosite Boga za srečno zmago. Bog nedolžne otroke rad usliši. Ne obupati. Blagor mu, ki do konca ostane stanovit! Če boste prav prosili, boste gotovo uslišani. Kogar vodi Božja roka, ga smrt ne bo zadela, in če ga zadene, ga zadene iz ljubezni Tistega, ki ga je ustvaril. Kar nam je Bog določil, tega nam sovražnik ne vzame.

Sovražnik je začel bežati. Bog daj, da bi se ne vrnili. Videl sem vjete Srbe in grobove padlih Srbov.

Morda mi ne bo mogoče večkrat pisati. Mi ni mogoče nič dobiti. Smo v nekem gozdu. Če ne dobiš pisma, nič se ne boj. — Pazi na vse. Kar imamo, je dar Božji. Ne zametavati nobene stvari! Prejmite tisoč pozdrav in poljubov od Vašega iz srca ljubečega soproga in očeta. Bog in sreča junaška! Pozdravljeni čez hribe in doline iz daljne Bosne. Z Bogom!«

Življenje v bojni vrsti.

G Ernst Terpin iz Gorice, ulica Veturini, enoletni prostovoljec, ki je pridružen brzojavnemu oddelku pri 4 armadi, piše domov svoji materi:

21. jan. 1915.

Draga mama! Vaše poslane stvari sprejel! Se nisem mogel dovolj nasmejati, ko sem zagledal med piškoti dve škatljici, zaviti v fin rdeč popir. Mislil sem si: »Menda se nismo tako daleč, da bi nam gori pošiljali bombončke kot malim otrokom.« Odprem. »Ah, jej, mast za mojo živino!« Tudi od sestre Tončke sem prejel en tak spomin, samo bolj črna mast je, za mojo belo kožo bolj elegantna. Bil je že skrajni čas. Namazal sem se po celem telesu s to mastjo; bil sem kot masten dimnikar. Izprva me je žgalo, da sem se moral še bolj praskati. Drugi dan pogledam svojo spodnjo obleko. In glej! Prej vse živo vseh lazečih in plažečih družin, je bilo sedaj vse tiho in mirno. Niti ena mi ni ostala za spomin. — Poslali ste mi tudi čokolado in 3 številke »Novega Časa«. Jako lepo je, da se me vedno spominjate. Priporočam se še za naprej, posebno za list. S tem pa še ni rečeno, da mi morate vedno pošiljati kake fine stvari. Sem sicer res bil nekoliko izbirčen, a po tolikem času tu v vojski se človek marsičemu privadi. Raje bi videl kakšne cigarete. S tobakom sem precej dobro preskrbljen. Poslali so mi Bog in dobri ljudje. Radi tistega perila, ki ste mi ga poslali pred časom, in ki ga nisem dobil, Vam ni treba skrbeti. Sicer je res škoda, a prepričan sem, da pride v roke kakemu potrebnemu. Jaz sem še vedno zdrav in isto pričakujem od Vas vseh. Upam trdno, da po končani vojski pridem zdrav in vesel domov.

Tu imamo 3 dni prekrasno vreme. Čez dan sije sonce in ogreva ledene planjave, po noči pa plava luna po nebu, jasno ko ribje oko. Človek bi mislil, da ni vojske. Ali naenkrat začno od vseh strani pokati puške, strojne puške, grme topovi, vse se meša in križa.

Pod ruskimi šrapneli. — Bojan na koleri.

F. Č. iz Vrtovina št. 28. piše domov... »Praviš, da bi radi vedeli, kako se mi je godilo, torej ti malo povem od začetka. Pisal sem Vam, kako se mi je pripetilo, ko me je ruski šrapnel vrgel. Eksploziral je zraven mene; jaz sem ravno stal po koncu. Kar naenkrat prižvižga po zraku šrapnel in me odnese 5 metrov v stran. Ko se zavem, čutim, da se nemorem dvigniti od tal. Čez nekaj časa pa se vendar poberem, ni bilo pa več naših vojakov okoli mene. Šli so naprej; samo kar jih je ostalo na bojišču so bili krog mene; seveda mrtvi. Po kolenih se splazim do bližnje meje kakih dvesto korakov. Medtem se naredi trdna tema. Sklenil sem ostati tam čez noč. Odgrebem sneg, pogrnem na listje »celtno« in ležem. Tako čakam dneva. Bil sem prav blizu Rusov, zakaj za menoj v gozdu sem slišal njih glasove; pa se nisem nič bal, ker je bila tema in sem bil dobro skrit. Dolga je bila noč, mrzla in brez spanja, pa vendar je prišel počasi dan. Bil sem malo boljši, vsaj čutil sem, da bom lažje hodil. Počasi grem. Ko hodim kaki 2 uri, pridem na cesto. Tam me vzamejo na voz in me peljejo v bližnjo bolnišnico, kjer sem bil 5 dni. Peti dan sem čutil, da me nekaj v trebuhu kolje. Povem zdravniku, ki me preišče. Ni trajalo 10 minut in sem bil vzet od drugih bolnikov in me denejo čisto samega v sobo. Potem pa kmalu na voz in hajdi na Oggersko. Tam sem prišel v bolnišnico, kjer so bili bolni na koleri, tako da nisem imel več upanja, da pridem kdaj ven... Peti dan pa sem prestal nevarnost.«

Marijin dom v Trstu. V vojskinem času utihnejo modrice, pravi latinski pregovor. V nas so le deloma. Seveda veselih hrupen smeh vzbujajočih nastopov na našem odru ni bilo, odkar je vojska. Toliko bolj so se pa vzbudile vile milosrčnice. Nabrale so lepo svoto denarja za »Rdeči križ« in vboge družine vpoklicanih vojakov, napletle mnogo toplih predmetov za naše v vojski prezebajoče vojake in odposlale gališkimi in dalmatinskimi beguncem 2 velika zaboja stare obleke. Privodele so v našo sredo tudi svetli topli Božič. Prvi in drugi božični praznik so se zbrale Marijine družbenice okoli svojih lepih jaslje. Za drago božično drevo se nam je letos zdelo škoda denarja. Voditelj je govoril o betlehemskem detetu in njegovih nasprotnikih s posebnim oziranjem na naše vojne čase. Deklamovale so se M. Opekova: »Luč sveta«, Romanova: »Rojenice so pele...«, prav izrazito S. Sardenkovi: »Materna« in »Očetovac«. Priredilo se je tudi nekaj živih slik z deklamacijami. Vmes so se pa glasile naše mične božične pesmi. Zanimivi so bili darovi ob jaslcah. Druga leta so se družbenice z darovi druga druge spominjale, da si tako nekako utrdé vez ljubezni med seboj. Le-

tos tudi, a ne v taki meri. Druga stvar jim je bila ta Božič bolj na srcu: namreč naši ranjeni vojaki. Za-te je bilo nagromadjenega mnogo sadja, peciva, posebno mnogo svačic in cigar. Te dobre reči so naslednje dni raznesle družbenice po tukajšnjih bolnišnicah. — 1. in 3. januarja vršila se je pa božičnica »Slov. Straže« za vbo-go slovensko dečo. Oblačila je bilo razstavljenih 179 obuvala 15 parov; delo po večini družbenic v odboru »Slovenske Straže« in v misijonskem oddelku Marijine družbe. Božičnico je otvorila z lepim nagovorom predsednica Ivana Zafret. Sledil je govor preč. g. dr. A. Karlin, tržaškega škofa. Premilosljivi gospod je izrazil svoje veliko zadoščenje, da se je priredila ta božičnica v sredi naših krščanskih organizacij za naše vboge slovenske otroke. Živahno je postajalo med otroci, ko so se začela oblačila razdeljevati. Še živahneje je bilo med njimi, ko se je delilo sadje in slaščice. Na vsporedu so bili še: S. Sardenkova igra: »Biseri in cekini« in Prizori iz betlehemskih poljan. Igrali in vprizarjali žive slike so šolski otroci. Vmes se je glasilo lepo ubrano petje družbenega zbora. Posebno je v srce segel samospev angelja Tako so nam potekli lepi božični dnevi: nekoliko božjega veselja v težkih dneh, v katerih se nahaja naša zemlja. Obenem je pa naše gibanje dokaz, da pojmnimo zahteve ki jih stavlja do nas naša ožja in širja domovina.

Milosrčnost ruskega častnika.

Vojni poročevalec »Lokal - Anzeiger-ja« je poslal svojemu listu naslednje zanimivosti o Rusih v Novem Sonču.

Ruski častnik je šel v svoji visoki sibirski papaši (neke vrste čapka) po ulici. Srečala ga je žena, ki je peljala dečka za roko. Ko je fantiček zagledal častnika, je glasno rekel materi: »Glej mama, kakšen grd Moskal!« Častnik (najbrže Poljak) je razumel in se nasmejal. Prestrašena mati se je hotela hitro izgubiti. Častnik pa jo je pomiril, pobožal dečka z roko po glavi v znamenje, da nima nič proti temu.

Ruski stotnik si je na ulici hotel kupiti kruha in je vprašal mimooidočo žensko po pekarni. Rekla mu je, da ne ve. Častnik je je debelo pogledal in jo vprašal, ni-li morda iz tega mesta. Ko mu je povedala, da je, jo je začuden vprašal, kako da ne ve za peka. »Pozabila sem že,« mu je s solzami odgovorila. »Nekaj dni že nisem jedla kruha; zadnjič sem imela še malo riža, včeraj nas je sosed poživil s koščkom kruha, danes pa že s svojimi štirimi otroci trim lakoto.« Iz daljšega pogovora je stotnik spoznal, da je žena vdova po profesorju, zdaj brez vseh sredstev. Častnik si je zapisal njen naslov, poklical podčastnika, ki je šel ravno s tremom po ulici, in mu dal listek z nekim navodilom. Nato je vzel bankovec za 10 rubljev in ga dal braneči se ženi v roko. »Tudi jaz imam ženo in rad bi imel, da bi tudi moji družini v podobnem slučaju kdo tako pomagal,« je rekel stotnik. Vsled te sreče presenečena žena se je vrnila domov in našla tam osem vreč moke, dve vreči krompirja, kruh, sol in druga živila, z eno besedo živeža za tri mesece. Toda s tem še ni bilo konec. Častnik je naznanil poveljniku, da vdova že dva meseca ni dobila pokojnine, in poveljnik ji je ukazal izplačati 600 kron iz fonda, ki je bil poprej po raznih krajih v Galiciji konfisciran. Častnik, ki je tako človeško, ljudomilo postopal z vdovo se imenuje Aleksandrovič in je stotnik pehotnega polka iz Jalte na Krimu.

Vesele dogodbe iz naborov črnovojničkov.

Listi poročajo o veselih dogodbicah, ki so se vršile ob naboru črnovojničkov.

Tako je n. pr. močan mlad mož prišel k naborni komisiji. Polkovnik zdravnik ga je vprašal, ima li kako hibo. Mož je odgovoril, da na nobeno uho nič ne sliši. »Nezmožen,« je rekel zdravnik čisto tiho. Gluhec se hitro obrne in hoče oditi. »Počakajte,« pravi zdravnik, »ker ste slišali ta moj »nezmožen«, ste gotovo zmožen.«

Neki drug rekrut trdi, da je kratkoviden. »Zmožen,« odloči zdravnik, »k peščem! Pridete v prvo vrsto.«

Drugi trdi zopet, da je preveč dalekoviden. Komisije vendar to ne spravi v zadrego. »Zmožen in sicer k zrakoplov-nemu oddelku!«

Neki drug rekrut zatrjuje, da je vsled srčne napake popolnoma nezmožen za vojno službo. Zdravnik se trudi, da bi kaj našel, toda ne more nič konstatirati. »H kateremu zdravniku ste hodili?« Rekrut pove. Nato pravi zdravnik: »Čestitam vam, imeli ste izbornega zdravnika, popolnoma vas je ozdravil, hvaležni smo mu za dobrega vojaka.«

Najoriginalnejšo bolezen je imel gotovo poljski jud. »Kaj vam manjka,« ga vpraša zdravnik. »Nič mi ne manjka, go-

spod regimentsarcat, pravi žid, »toda svetujem vam, da bi me ne vzeli. Kamor pridem, tam je smola.« Ta »bolezen« pa seveda vseeno ni nič pomagala.

Kmečki sin iz vzhodne strani države se je predstavil komisiji. Slišal je, da je platfus (ploskonogost) bolezen, ki varuje pred potrditvijo. Zpomnil si je to. Polkovni zdravnik ga vpraša, ima-li kako bolezen. Modri fant se prime za vrat, napravi žalosten obraz in pripoveduje, da ima platfus. Ta nepoznanost razlike med vratom in nogu mu je prinesla običajni »geeignet«.

Veselo dogodbico iz sedanjega nabora pripoveduje prostejovski »Hlas Lidu«: Ko je z resnim korakom korakal pod metro gospod R., nadpivovar, je nastala v naborni dvorani slavnostna tihota. Zapisovatelj prečita iz starega protokola, zakaj gospod R. pred leti ni bil potrjen: »Vsled splošne telesne slabosti.« Nihče se ni mogel več zdržati. Nasmejala se je vsa slavnostna komisija od gospoda stotnika pa do tistega pri meri, zastopniki uradov in zapisovatelji. Nazadnje je še v vrstah nagcev prestalo za trenotek šklepetanje zob. Izmed vseh najbolj se je režal gospod nadpivovar. Stotnik ga modro vpraša: »Tako, koliko tehtate, gospod nadpivovar?« — »Malo, gospod stotnik, samo 152 kil.« — »Tako, torej pojdit domov in pitajte se.« — »To tudi storim, gospod stotnik!« Ves Prostejov se raduje nad rekordom gospoda nadpivovarja.

Boji v zraku na življenje in smrt.

V zadnjih tednih so avstrijski večkrat poleteli iz obleganega Przemysla, ne da bi jih zadeli sovražni streli. Sedaj pa se je odločil ruski aviatik stotnik Andrijevič zasledovati avstro - ogrskega. Še prej pa je pisal svoji družini poslovilno pismo, napravil oporoko, in ko je zapazil avstrijskega letalca nad trdnjavo, se je dvignil z naglim vzletom proti našemu letalu, ki ga je vodil letalec Fran Malina. Kmalu nato se je zaslislal strahovit ropot obe letali sta v največji hitrosti zadeli in padli na tla. Letalec Malina, doma iz Prage, je umrl junaške smrti pod svojim letalom.

O nemško - francoskem boju v zraku, pri katerem je bil smrtno zadet stotnik pl. Falkenhayn, načelnik nemškega generalnega štaba, poroča Reuterjev urad: Nekaj francoski letalec je s svojim spremljevalcem opazoval v bližini Amiensa nemške postojanke. Na povratku, kakih 20 km daleč vstran od Lille, so zagledali Francozje nemškega goloba (letalni stroj). Takoj so začeli lov, ki je trajal eno celo uro. Pri Amiensu se je Francozom posrečilo priti goloba v oddaljenosti do 15 metrov. Tedaj je nemški stroj sprejel boj. Pač z namenom, da podere sovražnika, je nemški letalec obrnil svoj letalni stroj in se spustil naravnost proti Francozu. Velik obrat je slednjega rešil pred poginom. Francoski opazovalec je oddal štiri dobro namerjene strele. Prva krogla je zadela nemškega opazovalca, stotnika Falkenhayna, v srce, druga je razbila pilotu ramo, tretja ga je ranila na vratu in četrta je šla v motorjev hladilnik.

Kljub hudim poškodbam se je voditelju stroja (pilotu) posrečilo, spraviti svoj stroj srečno na tla. Oba aparata sta prišla na tla sredi francoskih vrst, kjer so boj v zraku opazovali z veliko nestrpnostjo. In sedaj se je dogodilo nekaj, kar je na gledalce napravilo velik vtis: Počasi je izstopil s svojega aparata nemški pilot (letalec) se približal francoskemu opazovalcu in, ponudivši mu neranjeno reko, ga odgovoril v lepi francoščini: »Četudi se je krenjal boj v našo nesrečo, gospod, sem vendar ponosen, da sem se boril s tako junaškim nasprotnikom.« Stotnik Falkenhayn je bil takoj mrtev. Papirjev niso našli pri njem nobenih.

Vrhovni poveljnik Francozov Joffre — katoličan.

»Aargauer Volksblatt« objavlja iz Lyons o francoskem vrhovnem poveljniku to - le: »Svoj čas ste z drugimi listi vred pisali, da je Joffre prostozidar in je kot tak imel pred (generalom) Pau prednost. Ta trditve ni resnična. Tudi Joffre je katolik in svojega verskega prepričanja

nikdar ni prikrival. Ko je l. 1907 nevarno zbolel, se je kljub odsvetovanju zdravnikov dal peljati v Lurd, in pisec teh vrstic je bil 18. avgusta istega leta v votlini priča, kako je visoki častnik s prekrižanimi rokami pobožno klečal dolgo časa pred milostno podobo in molil. Razna Joffrova dnevna povelja v sedanji vojni pričajo o velikem zaupanju v Boga.

V nasprotju z vlado izpoveduje Joffre Boga javno. Joffre je tudi namenjeni udarec vojnega ministerstva zoper duhovščino, da je bila poklicana na fronto, izkušal kolikormogoče popraviti s tem, da je duhovnike takoj poslal kot instrukterje čet nazaj za bojno vrsto ali jih je pustil korakati s četami kot rezervne častnike in izpolnovati posel vojaškega duhovnika. Tudi Pau je ravnal tako. Oba v teh name-nih šestokrat zadeneta na odpor podrejenih voditeljev; ker to je že treba reči, da je armada od lože čisto okužena. Vendar pa je pomembno znamenje, da ravno trije najiminitnejši vojssovodje, ki jim je dala vlada v roke meč le z nevoljo, ker ga drugim ni mogla izročiti z mirno vestjo, niso junaki lože (prostozidarji), ampak katoličani; ker tudi Castelnau je hraber katoličan. Morda se je v inozemstvu opazilo, da je vlada odlikovala celo vrsto generalov, le teh dveh ne, ki bi bila to najbolj zaslužila — Joffra in Paua ne. Zakaj neki ne? Vsi se bodo že spominjali, da je doživel Joffre v prvem mesecu vojne od strani klike generalov tako opozicijo, da je hotel odstopiti. Vlada je pa potem le spoznala resnost položaja in je raje pustila pasti tri svojih najljubših bratov, da bi mogla obdržati Joffra — ker ga je potrebovala.

General Joffre je tudi v moralnem oziru zelo blag človek. Z najostrejšimi sredstvi je napravil v armadi konec nečistovanju in je dal zdravnike zapriseči, da bodo naznanili vsakega spolno bolnega častnika. Veliko jih je zletelo in so se prišli zdraviti v jih. Sam je ženstvu nedostopen in v znanih ženskih krogih odnekdaj razkričan kot »ozkosrčen meralist«. Manj znano bo morda, da je Joffre svoj čas z grožnjo odstopa odklonil, dati čete od svojega armadnega zbora, da bi izpraznile samostane in zatrle punte, ki so nastajali zavoljo viharja zoper samostane. Tedaj ni manjkalo mnogo, da ni bil odpuščen. Zaplesti so ga hoteli v neko špiounažno zadevo, pa konečno se le niso upali napraviti iz nje drugo Dreyusovo komedijo.

Iz naše organizacije.

Otalež. Občni zbor slov. kat. izobr. društva v Otaležu se vrši dne 2. febr. na svečnico po službi božji v župnišču z običajnim dnevnim redom. Vse člane in članice uljudno vabi k udeležbi odbor.

»Kmetске hran, in pos. v Hudijužni« je l. 1915 imela naslednjo imetje: Inventar K 463.10, posojila 32.248.48, zaostale obresti K 1.133.02, naložen denar K 193.625.21, blagovni promet K 1.544.45, lastni deleži K 80, vojno posojilo K 975, gotovina K 1.642.43, skupaj K 231.711.69. — D o l g o v i: Deleži K 358, hranilne vloge K 225.961.45, Predpl. obr. 1915 K 112.68, rentni davek 1913. K 151.21, rentni davek 1914. K 162.13, res. zaklad K 3.783.14, čisti dobiček K 1.183.08, skupaj kron 231.711.69. B l a g a se je prodalo l. 1914 za K 31.933.50. Čisti dobiček blagovnega prometa znaša l. 1914. K 629.28, Rezervni sklad koncem l. 1914. K 4966.22. Skupni rezervni sklad l. 1914. K 5595.50.

Ljubljanska kreditna banka podružnica v Gorici.

Centrala Ljubljana, podružnice: Celje, Celovec, Sasajevo, Split, Trst.

Delniška glavnica K 8.000.000
Rezervni zakladi .. 1.000.000

Vloge na knjižice po 4½% v tekočem računu po dogovoru.

Nakup in prodaja vrednostnih papirjev vseh vrst, deviz-valut.
Borzna naročila.
Promese za vsa žrebanja.
Vročenje kuponov in izžrebanih vrednostnih papirjev.

Eskont menic.
Stavbeni krediti.
Predujmi vrednostni na papirje.
Srečke na obroke.

Sprejemanje vrednot v varstvo in oskrbovanje Safes.
Nakazila v inozemstvo.
Kreditna pisma.

Naznanilo.

Ker se do konca februarja 1915 mora izprazniti sedanja modna trgovina št. 26, se prične

RAZPRODAJA — — — — dne 30. decembra 1914. — — — —
Prodajalo se bode vse modno blago, perilo za moške in ženske, plenine, maje, nogovice čipke in mnogo drobnih predmetov, kakor je iz posebnih naznanil razvidno.

Z ozirom na to, da v tej kratki dobi kakor tudi v sedanjih kritičnih časih ni mogoče razpečati tolike množine modnega blaga po normalnih cenah, sva izjemno odredila - - - 20% do 50% popusta - - - seveda pri predmetih, kateri so izven sezije.

Priporočava se za obilenobisk

Pregrad & Černetič — Gorica.

Darovi.

Darovi »Alojzijevišču«.

Po 20 K: monsig. J. Pavletič, J. Pernel, dekan; po 15 K: lg. Valentinčič, dekan, Iv. Reščič, vodja; po 10 K: mons. dr. J. Ujčič, dr. A. Pavlica, Fr. Pahor katehet, Vinko Tomagnin, kurat, I. Leben, kurat, Fr. Červ vikar, N. Magajne, Divača, mesto venca na grob dragega Franjo-ta po upr. »Novega Časa«; po 7 K: Iv. Rojec, dekan; po 3 K: mons. Iv. Murovec, Al. Širca, oskrbnik; po 2 K: N. Kenda, kurat, dr. Knavs, dekan; po 1 K: I. Vodopivec, kurat; gospa Bratuž, pekova: 60 kolačev. — Bog plati!

Z boječim srcem trkamo tem potom na usmiljena srca, ker se zavedamo, koliko denarnih žrtev zahteva sedanji čas. A ker vzgaja »Alojzijevišče« naš up: n a š o m l a d i n o, iz katere naj bi po grozni vojski, ki zahteva toliko naših najboljših moči, vzklili novi delavci, nova moč, da zaceli rane krvavih dni, upamo, da nas dobri ljudje ne pozabijo, ker vedo, s kakimi težkočami se bori »Alojzijevišče« ob sedanji draginji. Prosimo! — Odbor.

Zahvala, Slovenska nabiralnica je prejela naslednjo zahvalo: Ruzlhof, 25. jan. Podpisani se srčno zahvaljujem za poslano darove (perilo, tobak). Bog plačaj! Spoštovanjem: Josip Rekar, lovec.

Za naše vojake. Slovenski nabiralnici v Gosposki ulici 6 je poslal č. g. Val. Batič iz Pečin kot zbirko vikarjanov 1 vrečo in 1 zaboj raznega blaga za naše vojake. Bog plačaj!

MIHAELJ TURK

Gorica — na Kornu šte. 6 — Gorica
priporoča slavnemu občinstvu svojo brivnico. Zagotavlja točno postrežbo. Sprejema naročila za maskiranje po smernih cenah.

ZODUZUČAVNIŠKI IN ZODOLEČNIŠKI ATELJE

Dr. I. Eržen GORICA

Jos. Verdi tekališče šte. 37
Umetne zobe, zlato zobovje, zlate krone, zlate mostove, zobe na kaučukove plošče, uravnavanje krivo stoječih zob. Plombe vsake vrste.

Ordinira v svojem ateljeju
od 9. ure dop. do 5. ure pop.

Vozni red.

Trst-Kormin in nazaj.

Brzo vlak.	Osebn. vlak.	Osebn. vlak.	Osebn. vlak.	Brzo vlak.		Osebn. vlak.	Osebn. vlak.	Osebn. vlak.	Osebn. vlak.	Brzo vlak.		
835	900	1230	410	811	odh.	Trst	doh.	735	1148	410	742	842
	915	1245	425	820		Miramar		724	1138	400	725	
	920	1250	431	825		Grljan		720	1134	356	721	830
	926	1257	437			Sv. Križ		714	1128	350	723	
902	937		450	822	doh.	Nabrež na	Jodh.	705	1118		710	812
	952		511	858	odh.	Bivij	doh.	657	1102		653	802
	957	106	517			Vižovlje		651	1056	344	647	
	1003	112	522			Devin-Sesljan		643	1040	337	640	
	1008	117	527			Tržič	Jodh.	636	1043	331	624	
928	1020	128	538	913	doh.	Ronki	doh.	622	1030	318	621	744
	1037	133	545	921	odh.	Zagraj		611	1024	313	616	741
939	1044	140	552	928		Gradiška-Zdravščina		605	1018	307	610	732
947	1054	149	601	922		Rubije-Sovodnje		557	1010	257	602	722
	1100	154	606	941		Gorica	Jodh.	550	1005	248	553	
	1108	202	614	942		Ločnik	doh.	541	957	240	546	718
1043	1117	211	623	927	doh.	Moša		532	945	230	534	710
	1126	216	628	1001	odh.	Kopriva		524	923	214	514	708
1008	1131	220	632			Kormin	odh.	520	919	209	510	
	1136	225	637					512	914	204	505	
	1141	229	641					510	909	158	500	
1021	1148	235	647	1014	doh.			503	903	150	452	621

ZAHVALA.

Za vse blage dokaze tolažilnega sočutja, ki so nam bili izraženi ob nenadomestni izgubi našega iskreno ljubljenega soproga, očeta, brata, strica in svaka, gosp.

FRANCA PEČENKO,

pomožnega uradnika na c. kr. okrajnem glavarstvu v Gorici,

izrekamo vsem presrčno zahvalo. Posebno se zahvaljujemo preblag. gosp. namestn. svetniku Rebeku in vsem gg. uradnikom c. kr. okr. glavarstva, g. agr. kom. Dr. Baltiču, preč. g. Dr. Pavlici, g. poštnemu kontrolorju Dietzu, zastopstvom akad. fer. društva »Adrije« in c. kr. orožništva, g. prof. Fistravcu in gospijem gojenkam ženskega učiteljskega, g. dijakom višje gimnazije, vsem bivšim kolegom ter sploh vsem, ki so spremlili nepozabnega nam pokojnega k večnemu počitku.

V GORICI, dne 27. januarja 1915.

Žalujoči ostali.